

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/2016-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 35 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 13 ods. 3 a 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 29/2013 z 28. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 35 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 13 ods. 3 a 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžo 29/2013 z 28. mája 2014 (ďalej len „najvyšší súd“ a „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol rozsudkom sp. zn. 3 S 101/2011 z 27. novembra 2012 návrh sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „ústredie“) sp. zn. AA/2011/11055/5955/OPČ-SSZ z 9. augusta 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len „úrad práce“) sp. zn. 196362/2010/Om z 8. októbra 2010 o nezaradení sťažovateľa do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Jadrom sťažnostných námietok je nesúhlas sťažovateľa s právnym posúdením splnenia, resp. nesplnenia podmienok na zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie tak zo strany správnych orgánov, ako aj zo strany správnych súdov. Sťažovateľ v rozsiahlej sťažnosti (50 strán) najskôr podrobne opisuje priebeh konania pred úradom práce a ústredím, rekapituluje vlastné žalobné a neskôr odvolacie dôvody uplatnené v konaní pred všeobecnými súdmi, poskytuje vlastný právny pohľad na vec, z ktorého vyvodzuje porušenie svojich označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Sťažovateľ v rámci svojej sťažnosti uviedol, že proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 21/2014 z 26. novembra 2014, ktorým konanie zastavil. Sťažovateľ ďalej podal aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, ktorý bol vybavený odložením listom sp. zn. VI/2 Pz 5/16/1000 z 15. januára 2016.

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 S 101/2011 z 27. novembra 2012, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. júna 2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. júna 2014. Súčasne z príloh sťažnosti (poštová obálka s prijímacou pečiatkou pošty Bratislava 3) vyplýva, že sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 21. marca 2016.

Keďže sťažovateľ podal svoju sťažnosť na poštovú prepravu až 21. marca 2016, dostal sa zjavne do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

Ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, už len poznamenáva, že prípadné počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia v sťažnosti uvedeného odloženia podnetu k podaniu mimoriadneho dovolania Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky nemá žiadnu právnu relevanciu, pretože toto rozhodnutie sťažovateľ svojou sťažnosťou ani nenapáda a v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu podnet nemožno považovať za účinne poskytnutý prostriedok nápravy práv zaručených sťažovateľovi čl. 127 ods. 1 ústavy, na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07, III. ÚS 342/2010).

Navyše, ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že obdobnú sťažnosť už sťažovateľ v minulosti ústavnému súdu podal a táto bola odmietnutá ako zjavne

neopodstatnená rozhodnutím sp. zn. I. ÚS 518/2013 zo 7. augusta 2013, pričom jadro argumentačné jadro predošlej sťažnosti tvorili identické námietky, aké použil sťažovateľ v posudzovanej veci. Vychádzajúc z uvedených zistení ústavný súd konštatuje, že aj v prípade včasného podania tejto sťažnosti by bolo potrebné posudzovanú sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016